

Moord met citroen

Jelleke Wierenga

Moord met citroen

Brevier

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Moord per suurlemoen*
Copyright © 2014 Jelleke Wierenga
(Originally published by Tafelberg, an imprint of NB Publishers, Cape
Town, South Africa in 2014)

Nederlandse uitgave:
© 2015 Brevier uitgeverij – Kampen
www.brevieruitgeverij.nl

Vertaling: Lourens van Veluw
Omslagontwerp: Dajella Overweg
Opmaak binnenwerk: Stampwerk
ISBN 9789491583735
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan de boze buurvrouw met de blaffende honden
die me tot dit verhaal geïnspireerd heeft.
En aan het kind in mij, dat van lachen houdt.*

Voorspel

Doef!

En daar ligt de buurvrouw, plat op haar rug tussen de citroenen. Er heerst een doodse stilte. Je kunt het gras horen groeien.

‘Wat? Hè...’ stamel ik.

‘Ze is dood! Je hebt haar doodgegooid!’ fluistert Brunhilde. Ze ziet zo wit als een vaatdoek die in bleekmiddel gewassen is. ‘Juist op het moment dat je gooide, stormde zij naar buiten. Je hebt haar doodgegooid!’

‘Dat is onmogelijk!’ Mijn stem beeft. ‘Je kunt iemand niet met een rotte vrucht doodgooien!’

‘Je hebt haar natuurlijk precies op de goede plek geraakt...’ Het ene moment ben ik een cricketspeler van wereldformaat, het volgende moment ligt er een vrouw levenloos op de grond. Zo begon dit hele verhaal. Het verhaal over het verlies van je verstand door een moord met citroen. Over een gestolen Gold Wing. Over Russische acteurs. Over een Romanov-prinses met een veel gekust handje. Over getikte drugscriminelen. Over onbeantwoorde liefde...

Maar laat ik bij het echte begin beginnen.

Twee bastaarden blaffen alles aan de gang

‘*Nou* gaan die rothonden wat beleven!’

Ik hoor dit dwars door de gele proppen in mijn oren. Mijn zus Brunhilde spreekt soms verdorven woorden. Ze verschijnt in de deur van mijn slaapkamer met haren die eruitzien alsof ze een zware elektrische schok gekregen hebben. Veel vrouwen kost het uren en een fortuin bij de kapper om hun haar in dit model te krijgen. Bronnie heeft haar rode kapsel echter binnen een paar minuten zo.

Ik wijs naar de proppen in mijn oren om mijn zus te laten begrijpen dat ik bezig ben met dringend onderzoek en onder geen beding gestoord wil worden.

‘Ik zeg,’ schreeuwt ze met haar groengele ogen bij mijn oren, ‘dat ik die stomme bastaarden ga vermoorden!’ Maar goed dat ik oordopjes in heb, anders waren mijn trommelvliezen nu beschadigd.

‘Kalm zus,’ zeg ik, en ik doe de oordopjes uit. ‘Je sterft nog aan een hartaanval voor je van school af bent.’

Ik gebruik mijn speciale kalmerende stem en bedaarde gezicht dat ik mezelf aangeleerd heb voor situaties als deze. Ik word ooit een briljante psycholoog en ik heb gelukkig goed oefenmateriaal aan Brunhilde.

‘Ga je me helpen?’ briest Brunhilde.

‘Waarmee, zus, waarmee?’ kreun ik.

Dat is een retorische vraag, want ik weet diep vanbinnen dat ik, vredelievend en zachtaardig lam, binnenkort bij een of andere vorm van geweld tegen honden betrokken zal worden. Ik had haar natuurlijk met een drieletterwoordje kunnen antwoorden – een krachtdadig ‘Nee!’ – maar Brunhilde heeft vergeldingsmethodes die sterke mannen als wormen laten kruipen. Een onverwachte schop tegen je knie bijvoorbeeld. Brunhilde beweert dat het een oosterse kickbokstechniek is die ze regelmatig moet oefenen omdat die op een dag onze levens zal redden. Hoe weet ik niet. Alles wat ik weet, is dat het leven al half uit mijn knieën geschopt is en dat ik spaar voor kunstmatige vervangers.

‘Kom je of kom je niet?’ eist Brunhilde. Zonder op een antwoord te wachten, draaft ze naar buiten.

Ik zucht. Mijn onderzoek gaat eraan. Goed, sommige mensen zullen zeggen dat ik met mijn voeten op het bureau zit te lezen in een boek met de titel *Artemis Fowl*. Tegen deze waarnemers wil ik even zeggen dat je je niet blind moet staren op hoe dingen er aan de buitenkant uitzien. In werkelijkheid ben ik namelijk bezig met een diepgaande studie over de hoogstaande gevechtstechnieken van oorlogszuchtige wezens.

‘Kom je nog?’ schreeuwt Brunhilde bij de achterdeur. Zoals sommige mensen in hun gewrichten voelen dat er onweer op komst is, zo voel ik een plotselinge pijn in mijn rechterknie kloppen.

Twee bluffers van formaat hebben samen met onze nieuwe buurvrouw hun intrek genomen in het huurhuis naast ons. Kijk, ik ben van nature geen hondenhater, maar momenteel heb ik dromen waarin ik spanjoelen en teckels met een cricketstick aanval.

De spanjoel en teckel naast ons blaffen en keffen en keffen en blaffen om alles en iedereen. Zelfs door de schaduw van een musje raken ze zo van slag dat ze vervolgens een half uur lang hun bekken opentrekken.

De vorige huurders hadden een stel snotterige, jankende kinderen. Zij gooiden hun stinkende zakdoekjes, frisdrankblikjes, papieren en lege wijnflessen op ons erf. Ik kan je verzekeren dat blaffende bastaarden erger zijn.

Ma is met de buurvrouw over haar honden gaan praten. Toen zei de buurvrouw dat honden *moeten* blaffen, dat is hun aard. Bovendien, inbrekers moeten weten dat er honden zijn.

Ma: 'Het is *onze* aard om rust te willen hebben.'

De vrouw had haar schouders opgehaald. 'Nou, dat interesseert mij niet. Mijn honden beschermen jullie tenslotte ook.'

Ma: 'Wij *willen* helemaal niet door jouw honden beschermd worden!'

Buurvrouw: 'Dat is dan jouw probleem. Je bent gewoon een hondenhater.'

Ik en Brunhilde stonden aan de ander kant van de kamperfoeliehaag. Niet dat we aan het afluisteren of spioneren waren, maar je moet in deze gevaarlijke tijden weten wat er om je heen gebeurt.

Terwijl ma nog aan het praten was, begonnen de spanjoel en de teckel van de buurvrouw te blaffen. Ma praat, de buurvrouw praat harder en de bastaarden blaffen keihard. De honden worden niet tot stilte gemaand.

Ma's gezicht kleurde van roze naar rood. De laatste keer dat ze zo rood was, had ze bijna een chef-kok met veel vuurwerk de lucht in geknald. Dat was de keer toen – nee wacht, dat is een te lang verhaal.

Gelukkig kwam er precies op dat moment een ambulance of politiewagen met loeiende sirenes door een zijstraat gejaagd.

Ma draaide zich om en liep met grote passen naar het tuinhekje van de buurvrouw. Het was blijkbaar net op tijd tot haar doorgedrongen dat je altijd de gevolgen van je daden moet dragen.

Het is een bekend psychologisch gegeven dat als je de hond niet kunt schoppen, je tegen je kinderen gaat gillen. Toen ma mij en Brunhilde zag, gilte ze: 'Weg jullie!' Heb ik al gezegd dat ma ook rode haren heeft?

Daarna ging ze een half uur lang onder de koudwaterdouche op onze achterplaats staan. Aan degenen die nu ontsteld zijn vanwege deze de schandelijke verspilling van water, wil ik de geruststellende mededeling doen dat wij een groen en gezond huis hebben. Al ons douche-, bad- en afwaswater komt terecht in een watertank onder de grond. We gebruiken dat om de tuin te besproeien.

We zijn zo groen en gezond dat er geen televisie of magnetron in ons huis te vinden is. Ook geen chips, frisdrank,

hamburgers, witbrood, geraffineerde suiker, witte rijst of koekjes. Vanzelfsprekend hebben ik en Brunhilde dan ook geen mobieltje, iPod of eigen laptop. We hebben wel een bibliotheek op het toilet.

We bazuinen op school natuurlijk niet rond dat wij groen en gezond zijn. We zijn al gebrandmerkt als ‘anders’ en ‘vreemd’ omdat we een tweeling zijn. Een tweeling de helemaal niet op elkaar lijkt. Ik ben heel blij voor Brunhilde dat ze niet mijn aristocratische neus heeft. En ik ben heel dankbaar dat ik niet haar door elkaar gewaaide rode haren heb.

We zijn ook niet erg populair op school omdat we de irritante eigenschap hebben om intelligent te zijn, terwijl we jonger zijn dan onze klasgenoten. Ik denk dat dat komt door de *Encyclopaedia Britannica* op ons toilet.

Iets wat je natuurlijk niet kunt verbergen op school, is je naam. Onderwijzers hebben de hinderlijke gewoonte om die voortdurend ten aanhoren van iedereen hardop uit te spreken. Mijn naam is Bruno, hoewel ik geen hond of beer of komediant ben.

Brunhilde was eerst Bronnie. Maar ze is op een dag Brunhilde – haar doopnaam – geworden, toen ze las dat Brunhilde in de Noorse mythologie een Walkure was, een van Odins oorlogsgodinnen. De Walkuren bepaalden tijdens veldslagen wie bleef leven en wie stierf. Vervolgens vergezelden ze de gesneuvelde helden naar het Walhalla, de zaal van gevallen krijgers. Mijn bescheiden mening is dat Brunhilde, mijn zus, nog vele dappere mannen zal laten sneuvelen.

Ik en Brunhilde staan op school bekend als B&B, een afkorting voor 'Bed & Breakfast'. We hebben waarschijnlijk reeds aanzienlijke psychologische schade opgelopen als gevolg van onze namen.

Op de verkeerde plaats op het juiste moment

Brunhilde is bezig om citroenen te pakken als ik ga kijken bij welke veldslag ze mij wil betrekken. Met mijn vlugge verstand tel ik een citroen en een citroen bij elkaar op en kom tot de gevolgtrekking dat ze de blaffers van een afstand wil proberen het zwijgen op te leggen. Ze legt een heel arsenaal met vitamine C beladen projectielen op het muurtje rondom de vijver. Dan springt ze op het muurtje met een uitdrukking die ik alleen maar als moorddadig kan beschrijven.

‘Pak aan, verrekke varkenskop!’ schreeuwt ze, en gooit een citroen over de kamperfoeliehaag.

Ik wil haar er nog op wijzen dat teckels en spanjoelen formeel gezien geen platte varkenssnuiten hebben, maar ik besef gelukkig bijtijds dat ze mij in haar door adrenaline gedreven toestand ernstig leed kan berokken. Ik besluit dus om de situatie alleen maar op onbetrokken wijze te observeren.

Volgens mij was het haar bedoeling om of de teckel of de spanjoel te raken, maar de half rotte citroen ploft een heel aantal meter van hen af onschadelijk op de grond.

‘Verdorie!’ schreeuwt Brunhilde, en ze gooit nog een citroen, en nog een, en nog een, en nog een... Niet één

van haar projectielen treft de levensgroot blaffende doelen, maar ze zaaien dood en verderf onder onschuldige omstanders zoals mieren, sprinkhanen, duizendpoten en wormen. De honden zijn nu hysterisch aan het blaffen en keffen. Ze voelen waarschijnlijk aan dat de vliegende citroenen geen vriendelijk vuur zijn.

‘Mis!’ merk ik op, terwijl ik naast Brunhilde op het muurtje klauter. Haar techniek verontrust mij zo dat ik helemaal mijn rol van onbetrokken observeerder vergeet. ‘Ach nee, je bent vreselijk achteruitgegaan sinds we de laatste keer cricket gespeeld hebben. Ik had nog wel zo goed uitgelegd hoe je –’

‘Sta daar niet met lege handen!’ gilt Brunhilde. ‘Geef me meer citroenen aan!’

Ik spring van het muurtje af en klim op het trapje naast de citroenboom. Ik pluk een flinke cricketbal. Vandaar heb ik een goed uitzicht op het veld.

‘Kijk, Brunhilde...’ begin ik, immer de geduldige leermeester. ‘Zo...’ Ik houd met mijn linkerhand de trap vast en zwaai mijn rechterhand naar boven...

Bam! De teckel valt niet, maar loopt wel jankend weg.

‘Mooi schot!’ gilt Brunhilde vanaf de zijlijn. ‘Geef die ander er ook van langs!’

Ik ben erg in mijn schik met mijn secure gooierwerk en pluk nog een cricketbal.

‘Kijk nu goed, Brunhilde, je gebruikt de kracht van je hele lijf om te werpen, niet alleen je voorarm...’

Doef!

En daar ligt de buurvrouw. De moord waarmee het verhaal begon, is gepleegd. Met het onwaarschijnlijke wapen van een citroen. Een kwestie van op de verkeerde plaats op het juiste moment. Of op de juiste plaats op het verkeerde moment. Of zo iets.

Ik klim van de trap af. Mijn benen beven zo dat ik amper kan staan. 'We moeten gaan kijken of ze nog leeft,' zeg ik met een stem die niet als de mijne klinkt. 'Misschien is ze alleen maar flauwgevallen.'

Ik loop naar het hekje tussen onze voor- en achtertuin, maar Brunhilde trekt me zo hard terug dat ik bijna achteroversla.

'Is het in je bol geslagen?' fluistert ze luid. 'De mensen zullen ons zien en tegen de politie zeggen dat wij er waren. Stel je voor dat iemand ons over haar lijk ziet bukken...'

Ik laat me langzaam op het muurtje zakken met mijn hoofd in mijn handen.

'We kunnen net zo goed zelf de politie bellen, Brunhilde. Ons lot is bezegeld. Elke idioot zal weten dat wij het gedaan hebben. Het ligt daar vol citroenen. Van onze boom. Hoe zijn die daar gekomen? Iemand moet ze gegooid hebben. Wie? De buurkinderen. Waarom? Vanwege de blaffende honden waarover hun moeder was komen klagen. Ze gooiden toen ook maar meteen de buurvrouw dood, want het zijn wrede, moordlustige tieners die te veel tv-kijken... En we hebben niet eens een tv, dat is nog het ergste.'

Ik sta langzaam op. Mijn benen voelen loodzwaar. 'Laat het maar snel voorbij zijn...'

Voor ik twee stappen kan zetten, sleurt Brunhilde me weer terug.

‘Ben je achterlijk? Lees je geen krant? We zullen wegens moord gearresteerd worden. Daarna achter in een boevenwagen gegooid. Vervolgens in een gevangenis gesmeten. Samen met moordenaars en verkrachters. Je weet wat er dan gaat gebeuren...’

‘Wat moeten we dan doen?’ Het gebeurt niet vaak dat ik mijn zus om raad vraag.

‘We moeten vluchten! *Nu!*’

Vluchten klinkt als een aantrekkelijke optie in het licht van de alternatieven die Brunhilde opgesomd heeft.

Ik klim weer op het muurtje in de hoop dat de situatie aan de ander kant van de haag al drastisch verbeterd is. De buurvrouw ligt echter nog steeds levenloos op haar rug tussen tientallen citroenen. Ik weet niet of ik het mij verbeeld, maar haar ogen lijken gebroken. De twee honden zijn doodstil en nergens te bekennen.

Ik en Brunhilde zijn nog nooit voor de sterke arm der wet gevlucht, maar vreemd genoeg weten we precies wat we moeten doen. We grijpen beiden onze rugzak uit de gangkast en proppen er kleren in. We stoppen er ook gedroogde vruchten en noten, sardientjes, een blikopener, een zak gemberwortels en waterflessen in.

‘Tandenborstels!’ roep ik.

Ik heb een behoorlijke obsessie voor mijn tanden. Ik heb geregeld nachtmerries waarin ze in mijn mond verpulve-

ren. Dat heeft waarschijnlijk iets met mijn naam te maken. Ooit, als ik een briljante psycholoog ben, zal ik mijzelf moeten analyseren.

‘Slaapzakken!’ roept Brunhilde.

We pakken onze opgerolde slaapzakken uit de kast en gespen ze onder de rugzakken vast. Toch fijn, zo’n nette moeder die ons tot wanhoop drijft met haar eindeloze ‘een plek voor alles en alles op zijn plek’. Op een dag zullen we haar er heel dankbaar voor zijn, zegt ze altijd. Die dag is sneller aangebroken dan ik had kunnen denken.

‘Mutsen!’ roep ik.

Een muts over het hoofd kan iemand bijna onherkenbaar maken.

‘Zonnebrillen!’ gilt Brunhilde.

Typisch Brunhilde. Nergens zonder haar zonnebril. Maar het is een goede vermomming, samen met de mutsen.

‘Kussens!’ zeg ik dan. ‘Voor onder onze kleren om ons dik te laten lijken. De politie zal twee lange, magere tieners zoeken.’

We helpen elkaar om kussens om ons lijf te binden. Vervolgens is het een heel gezoek naar T-shirts die ruim genoeg zijn.

Ik zeg het liever niet tegen Brunhilde, maar ik heb nog nooit zo’n eigenaardig lichaam als dat van haar gezien...

Een massieve romp vol merkwaardige deuken en bulten, met lange, magere armen en lange, magere benen. Ik vraag me af hoe ik eruitzie, maar ik kijk liever niet in de spiegel.

Als we de rugzakken op onze rug gesjord hebben, vraagt

Brunhilde: 'Waar naartoe?' Een verbazend logische vraag. 'Op onze voeten komen we niet ver,' zeg ik, half hijgend vanwege mijn omvang en de zware rugzak. 'We kunnen gaan liften. We kunnen doen alsof we toeristen zijn. Niemand ziet er zo vreemd uit als toeristen.'

'En dan beroofd worden. Of vermoord. Lees je de krant niet?'

'Ben...' zeg ik.

'We kunnen ons niet bij hem verstoppen. Daar zullen ze ons het allereerst gaan zoeken.'

'... z'n broer heeft een motor,' maak ik mijn zin af.

'Maar wij kunnen niet motorrijden!'

'Ben wel. Kom!'

We hollen een paar blokken verder naar Bens huis. Sommige mensen zouden het omschrijven als schommelen en schudden.

'Misschien is het geen goed idee om Ben hierbij te betrekken. We maken van hem een medeplichtige,' hijgt Brunhilde.

'En ik dan?' hijg ik bitter. 'Ik zou nog rustig met *Artemis Fowl* in mijn slaapkamer gezeten hebben als jij me niet in problemen gebracht zou –'

'Niemand heeft gezegd dat je een vrouw moest doodgooien! Kijk nou in wat voor ellende je me hebt gestort!'

'Ik *jou?*' Ik heb zin om als een tweejarige op de stoep te vallen en met mijn handen op de grond te slaan. Zo voel ik me gewoonlijk wanneer ik met Brunhildes logica geconfronteerd word.